

Dve žrtvi Drave. Zadnjo nedeljo popoldne je skočila v Mariboru z dravske brvi neka ženska v Dravo in jo je voda odnesla. Pri Schmidererjevem posestvu ob Koroški cesti je hotel isti dan neki moški preplavati Dravo in je utonil, ker brez čolna mu ni mogel nikdo na pomoč.

Nesreča pri mlatilnici. Pri Sv. Ani v Slov. goricah se je zgodila pri mlatvi s strojem nesreča. Transmisija je zagrabila in treščila ob tla 53letno posestnico Mar. Kegel, ki je bila zaposlena pri mlatilnici. Ako bi ji ne bili priskočili na pomoč drugi delavci, bi jo bilo smrtno stisnilo. Policajni ima obe nogi in tudi več drugih ran. Prepeljali so jo v mariborsko bolnico.

Pastir utonil. V Trčovi v župniji Sv. Peter pri Mariboru je služil za pastirja pri posestniku Jerneju Likavcu 15letni Janez Anželj. Podal se je kopat v Dravo, zašel preveč na globoko in ker ni znal plavati, je utonil.

Viničarija pogorela. Strela je udarila na Kozjaku v viničarijo grofa Attemsa. Skozi streho je švignila v sobo, kjer je oplazila viničarja Ivana Zamudo, katerega je osmodila bok ter levo nogo. Vsled udara strele je zgorela viničarija s hlevom in stiskalnico. Rešili so živino. Škoda je do 20.000 Din.

Požar na Muti. Na Muti je uničil ogenj gospodarsko poslopje z vso opremo posestniku Jožefu Partu.

Huda nesreča voznika. Iz Dokleca pri Ptujski gori so peljali trije vozniki drva za posestnika Martina Kureš v Pobrežju pri Ptuj. Zadnji voznik je bil 58letni posestnik Artenjak Janez s Pobrežja. V Zgornji Pristavi je skušal Artenjak, kakor kažejo okolnosti, od vročine utrujen, sestri na oje, pa mu je spodrsnilo, da je padel in so šla kolesa težko naloženega voza čezenj. Prva dva voznika nesreče nista niti opazila, zlasti ker sta vola mirno peljala zadnji voz dalje. Ponesrečenca je našel nezavestnega in vseg okrvavljenega šele posestnik Murko Jakob iz Zgornje Pristave. Naložil ga je na svoj voz in odpeljal v ptujsko bolnišnico, kjer so dognali, da ima

ponesrečenec smrtno nevarne rane na glavi in tudi hude notranje poškodbe.

Sreča v nesreči. Edvard Kudrinka, 22letni visokošolec z Visokega nad jezerom pri Hrudimu na Čehoslovaškem, se je mudil na počitnicah v Dalmaciji. Zadel ga je solnčarica in so ga oddali v bolnico v Gračac. V zdravniški negi si je sicer opomogel, vendar se mu je omračil um. Starši so prišli ponj in 22. julija se je vračal s popoldanskim brzovlakom domov. Za postajo Poljčane je mladi Kudrinka nenadoma planil kvišku in predno so mu mogli starši ter drugi sopotniki zabraniti, je že skočil skozi okno brzovlaka, ki je bil v polnem diru. Na srečo je pri padcu priletel na roke in noge in se je le neznanatno poškodoval. Sam je prišel do bližnje železniške stražnice, od tam pa na postajo Poljčane, kjer so ga že čakali prestrašeni starši. Iz Maribora poklicani poklicani rešilni oddelek je prepeljal reveža v mariborsko bolnico.

Hudo neurje s točo so imeli 21. t. m. popoldne v krajih G. Ponikva, Marof, Kale in Loke. Škoda na hmelju, poljskih pridelkih, sadnem drevju in na poslopih je cenjena na 250.000 Din.

Se zgrudil mrtev. V 106 m globokem rovu v premogovniku v Libojah pri Celju je opazoval popraviljanje dvigala 28letni rudar Anton Bučej. Naenkrat se je prijel z obema rokama za prsa in se zgrudil mrtev. Ni dognano, ali ga je zadela kap, ali ga je smrtno oplazil električni tok.

Deklinca utonila. Pri Ančinovih v Ložnici pri Velenju je padla in utonila v jami za gašenje apna šestletna hčerkica.

Huda nesreča otroka. Na Spodnji Hudi pri Celju je zadel zagrebški avtomobil 23. julija proti večeru v glavo Ivana Valenčiča, osemletnega sina narednikavodnika. Fanteku je počila pri udarcu lobanja.

Nočni ogenj. V vasi Vrhpolje v občini Nevlje pri Kamniku je pričel v noči goret kozolet pri posestniku Antonu Flerinu. Gasilcem je uspelo, da so požarno nesrečo omejili. Kozolet je bil nov in je ostal le malo poškodovan. K sreči ni bilo vetra,

ker bi bila sicer velika nevarnost, da se ogenj razširi na 6 m oddaljeno gospodarsko poslopje in hišo, kar bi lahko postalo usodno tudi za vso bližnjo skupino hiš in gospodarskih poslopij, saj leži Flerinov kozolet baš sredi vasi. Kozolet ni bil zavarovan.

Utopljenega narednika potegnili iz Ljubljane. V Mostah so potegnili iz Ljubljane Nikolaja Stankoviča, bolničarskega narednika, doma iz moravske banovine, ki je utonil pred enim tednom.

Po dolgem iskanju najdeni trupli dveh mladih turistov. Poročali smo, da sta se podala 9. julija v Kamniške planine na Grintovec in Skuto ljubljanska visokošolca: Vid Janša in Mladen Mikšič. 10. t. m. sta pustila v Kamniški Bistrici svoji kolesi, sta se vpisala v spominsko knjigo in pripovedovala, da se bosta čez dva dni vrnila z Grintovca in Skute. Od tedaj ni bilo za mladima hribolazcema nobene sle, di. Ker se nista vrnila, je oskrbelo Planinsko društvo reševalne odpreme, ki so nekaj dni zaman iskale pogrešana po vseh Kamniških planinah. Šele 23. julija je uspelo ekspediciji, da je našla obe trupli v 150 m globokem Malem Hudem grabnu na poti od Kokrškega sedla proti Skuti. Oba turista sta šla proti Grintovcu. Radi megle nista mogla nadaljevati poti na Skuto, ampak sta se vrnila nazaj proti Kokrškem sedlu radi bližajoče se nevihte. Zgrešila sta pot in v megli zašla v prepad, v katerem sta obležala mrtva. Smrtno ponesrečeni Vid Janša je sin sodnika v Ljubljani. Mladen Mikšič je bil rodom iz Zagreba, njegova mati je v drugič poročena in živi v Črnučah pri Ljubljani.

Zopet dva študenta smrtno ponesrečila v planinah. Dne 25. julija so Triglavске planine zahtevale zopet dvoje mladih življenj. V severni triglavski steni sta smrtno ponesrečila jurist Savo Domicelj, rojen 4. 11. 1912 v Zagorju, stanujoč v Mariboru, in Egon Letner, študen eksportne akademije v Zagrebu, rojen leta 1917 v Inomostu, stanujoč v Mariboru.

Mlada žrtev avtomobilske nesreče. Na cesti med Trzinom in Črnučami pri Ljub-

»Nikar si tako k sreči ne ženi, Pavla! Ko te bo zdravnik pustil, pridem prvi dan pote. Dolgo ne bo več. Malo še potrpi! Hvala bodi Bogu, da ni bilo hujše!«

»Da le vas ni zadelo! Zato bodi Bogu hvala!«

»Pavla, ti si mi rešila življenje. Ko bi tebe ne bilo, bi ne bil več med živimi.«

To je bilo res in tudi Pavla je vedela, da je tako. Svoje lastno življenje je tvegala zanj; to ju je zvezalo, da sta si postala mnogo več kakor gospodar in dekla. Zato se je mogla z njim po domače in pristržno pogovarjati.

Nekaj časa je molčala, potem je dejala polglasno, kakor da se meni sama s seboj:

»Tega sem tako vesela, da sem mogla zate — za vas kaj storiti.«

»Da, da, ljuba Pavla,« je živo posnel. »Ali si kaj pomislila, da bi bila lahko ti namesto mene mrtva?«

»O že, že, sem že mislila nato! Toda vaše življenje je več vredno ko moje.«

»Kaj še! Tvoje ko moje. Zate je tvoje največ vredno.«

»Ne, ne, nikoli ne,« je ugovarjala. »Ko bi bil vas umoril, bi ne bila mogla več živeti. Od žalosti bi bila umrla.«

»Ali me imaš tako rada?« je bruhnilo iz njega.

Za trenutek je obmolknila, potem je rekla odkritosrečno kakor otrok:

»Da — zelo rada te imam.«

Zdaj se Ravnjak ni mogel premagati. Bil je mehkega srca in le na videz trd. Zdaj ga je čustvo prevzelo.

»Pavla,« je vzkliknil. »jaz te imam tudi rad. Ze dolgo te imam rad. Mislil sem že...«

Nekaj je še hotel reči, pa mu je od strahu vzelo besedo.

Dekletu so lica zagorela, velike, črne oči so ji žarele ko dve zvezdi, nenadoma so se ji udrle solze in zajokala se je krčevito.

»Pavla, za božjo voljo, kaj ti je? Saj ti vendar nič hudega nisem rekel!« je dejal osuplo.

»Ne, ne; saj si mi rekel najlepše, kar si mi mogel reči,« je ihtela. »Ne vem, da me je tako prišlo. Kar na solze mi gre, odkar sem bolna. Prej ni bilo tako.«

»Le trdna bodi in nikar ne jokaj! Glej, ljudje naju gledajo; mislili bodo, da se kregava.«

Res so se nekateri bolniki, ki so bili že pokonci in na vrtu, približali in so sedli na bližnjo klop ter jeli prežati, kaj se naša dva takega menita. Zaradi tega je Ravnjak dekletu le še nekaj tihoma povedal, potem pa vstal, ji podal roko in glasno rekel:

»Zbogom, Pavla! Le potrpi še ta čas! Ko spet pridem — saj bo prav kmalu —, te vzamem s seboj domov. Še danes se z zdravnikom pomenim.«

Italijanski časnikar Lucelini

trdi v ital. listu »Tribuna«, da je on skupno z ital. konzulom v Džibuti g. Sobranom vodil razgovore z bivšim abesinskim poslanikom v Rimu g. Afevorkom, ki se je izdajal za negušvega zaupnika. Pogajanja so se vršila v puščavi med Džibutijem in Zellem. Ob tej priliki je izjavil Afevork, da je neguš pripravil skleniti neposreden sporazum z Italijo, ne ve pa, kako bi ta korak opravičil pred svojim narodom in kaj bi rekel njegovi svetovalci v tujini.

Iz nadaljnjih razgovorov z Afevorkom se posnema, da bi se mogel neguš opravičiti pred svo-

ljani je 25. julija pozno zvečer smrtno ponesrečil 17letni dijak Boris Tomažič, sin lastnika tvrdke Oleum z Mirja. Sam je šofiral očetov avto po Gorenjskem in se je zvečer vračal proti domu. Zavozil je s hudo brzino ob kup kamenja ter zadel ob cestni kanton. Sunek ga je pogнал iz vozila. Obležal je s tako hudimi poškodbami, da jim je kljub najbolj vešči zdravniški pomoči podlegel kmalu po prepeljavi v ljubljansko »Leonišče«.

Trije kozolci so pogoreli v Gradiških Lazih pri Litiji in sicer Alojziju Hauptmanu, njegovemu sosedu Pavlu Bricu pa kar dva kozolca. Škoda je občutna, ker so bili kozolci polni pšenice, sena in raznega gospodarskega orodja. Gasilci so ogenj omejili, da ni objel še drugih bližnjih zgradb.

Štirinadstropna hiša se porušila. V Budimpešti se je zgodila 23. t. m. huda nesreča. V Rakočijevi ulici so prezidavali štirinadstropno hišo. Zgradba se je naenkrat zrušila. Vsa stanovanja v hiši so bila zasedena in v spodnjih prostorih je bilo živahno trgovsko življenje. Izpod ruševin so takoj po nesreči potegnili 8 smrtnih žrtev. Obstojta bojazen, da je zgubilo življenje še 20—30 oseb, ki so bile ob času nesreče zaposlene v trgovinah zrušenega poslopja.

Štirje hribolazci smrtno ponesrečili. Iz Berna v Švici poročajo, da so v pogorju Jungfrau (Devica) smrtno ponesrečili turisti: Kurz iz Monakovega, Hinterstoisser in Rainer iz Avstrije ter neki Ankerer.

Razne novice

Nova župnija. Studenci pri Mariboru postanejo samostojna župnija, katero bodo oskrbovali tamošnji kapucini.

Banovina bo kupila Racerdvor. Do jeseni bo pravomočna kupna pogodba med avstrijskimi benediktinci, ki so gospodarji lepega posestva pri Kannici, s pretežno večino vinogradov in ki se imenuje Racerdvor- in med banovino. Banovina bo kupila omenjeno posest, da bo razširila vinarsko in sadjarsko šolo, ki je sosednja Racerdvora.

288.000 Din je nakazala banovinska uprava v Ljubljani kot prvi znesek za povečanje bolnice v Ptuj.

Nova cestna zveza Slovenije s hrvaškimi Zagorjem. Iz Zagreba poročajo, da hoče zagrebska cestno-gradna družba ustvariti naslednjo novo cestno zvezo: Zagreb — Stubica — Marija Bistrica — Zlatac — Lohor — Ivanec — Foča — Završje — Dubrava pri Zavrču in do Ormoža. Nova avtomobilska cesta bo vezala Slovenijo z najlepšimi kraji hrvaškega Zagorja in jo bo narod pozdravil z velikim veseljem.

Dr. Marinič Franc se je preselil s 1. julijem v Koroškojevo ulico 26 in ordinira od 9. do 11. in od 14. do 16. ure. 831

Obžalovanja vredni slučaj.

V Avstriji prijeta mariborska morilca. Na Pobrežju v Mariboru je bil 8. julija umorjen v svojem stanovanju Iv. Strajnšek, v pokojni finančni preglednik. Morilec je odnesel 20—30.000 Din. Kot osumljenca umora je policija zasledovala 23-letnega Karla Sterna in 28letnega Ivana Kolarja, oba s Pobrežja. Na podlagi dopisnice, katero je pisal Kolar iz Avstrije v Maribor, je zvedela policija, da sta se zatekla krvavega dejanja osumljena v Avstrijo, kjer so ju tudi začeli zasledovati. Dne 23. julija so avstrijski orožniki prijeli oba morilca in so ju izročili okrožnemu sodišču v Leobnu. Od oropanega denarja niso našli pri aretiranih ničesar. Prvotno sta prijeta tajila, pozneje pa sta priznala. Stern pravi, da je prišel on dne 8. julija prosit Strajnšeka za stanovanje. Ko je že bil v sobi, je zahteval od Strajnšeka denar, katerega pa mu pozvani ni izročil, ampak je skočil v sosedno sobo po svojo staro službeno sabljo. Stern mu je orožje izvil iz rok in je nato žrtev zadavil. Kolar je med tem poiskal denar ter razne dragocenosti in sta nato oba z bogatim plenom pobegnila.

Še dva nepojasnjena umora bi naj imela na vesti Stern in Kolar. Zgoraj poročamo, kako sta bila prijeta v Leobnu ro-

arska morilca Stern in Kolar s Pobrežja pri Mariboru. Obstojta resen sum, da imata ta dva zločinca na vesti še dva doslej nepojasnjena krvava zločina v daljni mariborski okolici. V Ploderšnici je bil dne 16. t. m. umorjen in izropan samotarski posestnik Karl Verbošt. Radi tega umora sedi v preiskovalnem zaporu posinovljenec rajnega, ki pa zanika vsako krivdo. Drug nepojasnjen krvav zločin se je zgodil pred kratkem v okolici Sv. Barbare v Slov. goricah. V lastni hiši so našli zadavljeno staro posestnico Otilijo Kocbek. Razne priče izpovedujejo, da so videle, kako sta se klatila okrog krajev obeh nepojasnjenih umorov dva neznanca, kojih opis se ujema s Sternom in Kolarjem.

Mladostna cerkvena tata. Pri Sv. Lovrencu na Pohorju sta ukradla nabiralno puščico s 120 Din 14letni Emil in 15letni Ervin Šumer od št. Lovrenca. Ko sta si denar razdelila, sta vrgla puščico v ribnik pod cerkvijo.

Neveren vlomilec prijet po dolgih letih. Med Dravogradom in Marenbergom so prijeli orožniki potepuha, v katerem so ugotovili že precej let iskanega vlomilca Albina Jevjak iz Rudnika pri Ljubljani. Jevjak je vršil svoje vlome v družbi najbolj proslulih tolovajev, kakor v Mariboru obešenega Laknerja in pri Celju ustreljenega Omerze. Sam priznava, da ima toliko vlomilskih in tatinskih zločinov na vesti, da ne ve več niti za imena in kraje, ki so pa največ na Kranjskem. L. 1933 je n. pr. sodeloval pri dosedaj nepojasnjenemu vromu v Črešnjarjevo trgovino v Ljubljani, ko je odnesla družba lopovov 60 tisoč Din. Aretiranega so prepeljali orožniki v zapore mariborskega okrožnega sodišča, kjer mu bodo počasi izprašali vest.

Zalosten zaključek godovanja. Pri viničarju Jakobu Perneku v Kannici pri Mariboru so zadnje nedeljo 26. julija godovali s preobilno pijačo in muziko. Po polnoči je došlo do prepira in slednjič je 26letni delavec Friderik Lešnik naravnost pobesnel, ker so imeli glavnega izzivača Antona Frasa v kuhinji zaprtega in ga je stražil 26letni delavec Janez Brunčič, do-

jim narodom v slučaju sklenitve miru z napadi Ital. letal, ki so prestrašila celotno abesinsko prebivalstvo. Nadalje bi, kakor so takrat mislili, sporočil svojemu narodu, da so sovražnosti med Italijo in Abesinijo zaključene, ker bi bila vsaka nadaljna borba brezuspešna in tudi nemogoča. Ta korak bi pa bil moral neguš napraviti, ne da bi se bil preje posvetoval s svojimi zaupniki v inozemstvu.

Razbiti razgovori.

Zakaj so se ti razgovori, odnosno pogajanja, razbila, nam ne vesta niti Lucini, niti Farias ničesar povedati. Lucini dodaja v svojem poročilu še to, da je neguš izgubil zaupanje v posla-

»Mater pozdravi!« je naročilo dekle in požiralo solze. »Ali so zdravi? Včasih imam tako hude sanje.«

»Za sanje se človek ne sme meniti, najmanj še tedaj, kadar je bolan. Materi je dobro. Trikrat jih je še prijel krč, toda, hvala Bogu, kmalu je bilo spet bolje. Zdaj pa zbogom!«

Ko je odšel, so se dekletu usule solze. Polagoma se je pomirila in se vdala sanjam o skorajšnjem svidenju z njim.

Minil pa je teden, minila sta dva, minili so trije — in Ravnjaka ni bilo. Čim dalj ga ni bilo, tem huje je skrbelo Pavlo. Ko se ji je že zdelo, da ne bo mogla več ostati v taki negotovosti, in je že sklenila, da bo ušla iz bolnišnice in na Bistrico, tedaj je kraj tretjega tedna prišla potovka Jerca.

»Ljuba botra,« ji je že od daleč zaklicala, »danes mi prihajate kakor angel iz nebes. Strašno bridko mi je pri srcu.«

»Kaj, ali že veš, kaj se je zgodilo?« se je potovka začudila.

»Ničesar ne vem, ničesar ne!« je zavpilo dekle in se po vsem životu treslo. »Ali se je Ravnjaku kaj zgodilo? Kaj, ali je umrl?«

»Ne, Ravnjak je zdrav, njemu se ni nič zgodilo. Toda mati so mu umrli.«

»Kaj? Mati?... in nihče ni prišel, da bi mi bil povedal. Mój Bog, kako sem zapuščena!«

»Nihče ni mislil, da bo tako hitro. Zaradi srca je že dolgo trpela, pa je vedno bilo spet bolje. Ta ponedeljek pa je bilo huje kakor prej kdaj. Toliko, da so jo sprevideli; kar nato je izdihnila, prav tako, kakor bi upihnil luč. Včeraj smo jo pokopali.«

»O križ božji, že pokopali! Niti mrtvih nisem več smela videti!«

V prvem strahu je zadržala solze; zdaj pa se je tako grozno zajokala, da si je bila Jerca že v skrbeh.

»Pavla, bodi pametna! Tako ne smeš!« ji je prigovarjala. »Umreti moramo vsi, ta prej, drugi slej; pa se spet snidemo. — Takemu človeku, ki je že toliko prestal kakor ti, se jok prav nič ne poda. Nana sama bi ti tako rekla, ko bi še živela.«

Zdaj je po vsej sili zadržala solze. Nekoliko kratki jo je še streslo, potem je utihnila. Čez nekaj časa je nevoljno vprašala:

»Zakaj mi nihče ni povedal, da so mati tako nevarno bolni? Zakaj me niti k pogrebu niso pustili?«

»Ravnjak je dejal, da bi te bilo preveč razburilo. Dejal je, da ti je potreben mir, da čim prej ozdraviš.«

»Mir! Ko pa sem v takih skrbeh čakal! Ko bi le en sam krat še bila mogla mater videti! Zdaj jih ni več, dobre matere! Zdaj nimam nikogar več na svetu!«

»Pavla, ali mene nič ne maraš? Rekla bi, da sem